



עפ"ת (חיפה) 4166-09-25 - פאיק באבאייב נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

12 ינואר

עפ"ת 4166-09-25 באבאייב נ' מדינת ישראל
2026

תיק חיצוני: 10161866446

כבוד השופט אינאס סלאמה

לפני

פאיק באבאייב

המערער
נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה בהמ"ש 8642-07-25, מיום 25.8.2025, במסגרתה דחה בית המשפט קמא את בקשתו של המערער להארכת המועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מס' 10161866446 (להלן גם: "הדו"ח"), שעניינה עבירה של אי חגירת חגורת בטיחות מיום 29.5.2025.

2. בבקשה להארכת המועד שהגיש המערער לבית המשפט קמא נטען, כי הבקשה להישפט נשלחה למשטרה בתוך תקופת 90 הימים אשר נקבעו לתשלום הקנס. אולם, משטרת ישראל השיבה כי אינה יכולה להיענות לבקשה נוכח תשלום הקנס. נטען, כי המערער לא ידע כי תשלום הקנס ימנע ממנו להישפט וכי הקנס שולם בתמימות "מאחר ופחד שהמועד הרשום על הדו"ח לא יעבור והקנס יצבור ריבית פיגורים". עוד נטען בבקשה, כי המערער "מכחיש את ביצועה של העבירה המיוחסת לו בדו"ח וכך עשה גם במעמד רישומו".

3. בית המשפט קמא העביר את הבקשה לתגובת המשיבה, תוך שקבע כי ככל וזו לא תתקבל, הוא יחליט בבקשה "על סמך הקיים". ואכן, משתגובת המשיבה בוששה לבוא, ניתנה החלטת בית המשפט קמא מושא הערעור מבלי להמתין לתגובה.

בהחלטתו, כאמור, דחה בית המשפט קמא את הבקשה, תוך שקבע כי על פי הפסיקה הנוהגת ובשים לב למשמעות תשלום הקנס, "הארכת מועד לאחר תשלום אינה אפשרית אלא במקרים

חריגים ויוצאי דופן". בית המשפט קמא סבר, כי המקרה דנן אינו נמנה על אותם מקרים חריגים ויוצאי דופן. נקבע, כי בית המשפט "אינו אמון על בירור נסיבות תשלום הקנס. יחד עם זאת, יובהר כי הטענות לפיהן הדו"ח שולם בטעות, מבלי שהבין המבקש את משמעותו המשפטית, וכן כי הגיש בקשה להישפט במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק לאחר התשלום - לא יכולות לעמוד לו".

באשר לטענת עיוות הדין, ובהמשך לטענת המערער לפיה כופר הוא בביצוע העבירה, קבע בית המשפט קמא, כי מדובר בטענה כללית שהועלתה בעלמא ולא גובתה באף חומר ממשי או ראייה לחיזוקה. "אם בכך לא די", המשיך בית המשפט קמא וקבע, "הרי שדברי המבקש בעת קבלת הדו"ח: 'בתוך העיר מותר לי. תבדוק' אינם מעידים על כפירה מוחלטת כלל ועיקר ואף מהווים הודיה במיוחס לו". בית המשפט קמא הטעים, כי בדו"ח ציין השוטר במפורש כי "בדק ויידא שהנהג היה לבדו ברכב".

4. המערער מאן להשלים עם החלטת בית המשפט קמא. בהודעת הערעור חזר על טענותיו כפי שנטענו לפני בית המשפט קמא. לעניין תשלום הדו"ח נטען, כי בית המשפט קמא דחה את הבקשה משיקולי פרוצדורה בלבד תוך שהתעלם משיקולי מהות וצדק. החלטת בית המשפט קמא שדחתה את הבקשה "על אף העדר התנגדות מצד התביעה", אינה עולה בקנה אחד עם שורה של החלטות שניתנו בנסיבות דומות ואף בהסכמת המאשימה, "לפיהן לא ראוי ולא מוצדק לחסום את שערי בית המשפט בפני אדם שהגיש את הבקשה בזמן ושילם את הקנס במסגרת 90 הימים". לשם ההמחשה, הפנה הסנגור לשני תיקים מבית משפט זה, וצירף אף החלטה מבית המשפט המחוזי בנצרת.

5. בדיון לפניי חזר ב"כ המערער על נימוקי הערעור וציין, כי על פי הפסיקה במקרים כגון אלו של תשלום הקנס, כאשר קיימת סמכות הן לבית המשפט והן לתובע להאריך מועד "בנסיבות מיוחדות, לטעמי אלה הן הנסיבות המיוחדות - זה מה שנקרא בבחינת מכשול בפני עיוור. השוטר מסמן לו 'עליך לשלם' ומסמן לו מתי התאריך האחרון. כופה עליו לשלם את הקנס. האדם באותו רגע מה שעושה משלם את הקנס". צוין, כי המערער הינו נהג מונית במקצועו וכי "עברו נקי".

המערער עצמו טען בפניי, כי הוא נלחץ "שלא יהיו פיגורים וזה. לפנות לעורך דין זה לוקח זמן, זה פרוצדורה". הוא ציין, כי "במקרה הורדתי גב' נכה עם כסא גלגלים פתאום באו שני אופנועים". בתשובה לשאלת בית המשפט טען המערער, כי את הנוסעת הוא הוריד "בתחנת אוטובוס, בדיוק מטר מהרמזור שתפסו אותו. בדיוק על הגשר של תחנת זבולון". הוא הוסיף, כי הוא "יכול לנסות להוציא קבלה על הגב' שהורדתי את הגברת" (כך במקור).

בהמשך לדברי המערער, הוסיף הסנגור וטען כי העובדה שבתיק לא קיים מזכר של השוטר הנוסף, רק זה כשלעצמו "מצדיק פתיחת שערי המשפט".



6. ב"כ המשיבה התנגדה לערעור וטענה תחילה, בתשובה לדברי הסנגור כי עברו של המערער נקי, כי עסקינן במי שלחובתו "25 הרשעות קודמות". היא ביקשה לדחות את הערעור נוכח תשלום הקנס וכאשר מדובר במי שצבר "הרבה דו"חות קודמים". משכך, "אין לקבל טענות חברי כי יש לאדם ניסיון רב גם מכח תפקידו לבוא ולחיות עם טענה כזו ששוטר 'כופה' עליו לשלם קנס. עצם תשלום הקנס יש בו להוות הודאה, על כן אין מקום להאריך את המועד ולקבל את הערעור". עוד צוין, כי היה על המערער "לכלל הפחות היה עליו לציין את כל הטענות הללו בדו"ח, גם שם זה לא מצוין".

7. בתום הדיון אפשרתי למערער שהות על מנת לנסות ולהמציא את "החשבונית/קבלה, לעניין הורדת הנוסעת בסמוך לפני קבלת הדו"ח", כפי שנטען על ידו. בהודעה מאוחרת שהוגשה מטעמו, טען המערער כי לא עלה בידו להשיג את הקבלה. נטען, כי באותה תקופה עבד בתור נהג שכיר, "ולא היה באפשרות מעסיקו להשיג את אותה קבלה". נטען עוד, כי בכל מקרה הדבר לא נסתר על ידי התביעה שלא הגיבה לבקשה בבית המשפט קמא, ולכך יש להוסיף "עובדה מהותית חדשה לפיה נכח שוטר נוסף באירוע שמשום מה אין לו שום זכר בתיק ובתרשומת השוטר שרשם את הדו"ח".

דיון והכרעה

8. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על נספחיה, להודעה המאוחרת ולטענות הצדדים לפניי, ולאחר שעיינתי בתיק של בית המשפט קמא, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

9. בהתאם לסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, עם תשלום הקנס מושא הודעת התשלום, רואים את מקבל ההודעה "כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו".

10. נקבע, כי בקשה להישפט היא דרך פעולה חלופית לתשלום הקנס (ראו, מיני רבים, 7928/21 ג'ינו נ' מדינת ישראל (21.11.2021); רע"פ 2342/21 שדיד נ' מדינת ישראל (8.4.2021)). בכגון דא, הארכת המועד להישפט בנסיבות מעין אלו, אפשרית במקרים מיוחדים ובנסיבות חריגות ביותר. לא שוכנעתי כי המקרה דנן נמנה עם אותם מקרים המצדיקים הארכת המועד להישפט חרף תשלום הקנס.

11. אין חולק כי תשלום הדו"ח נעשה על ידי המערער בעצמו, זמן רב לפני הפנייה לבית המשפט. שכן, כבר בתאריך 23.6.2025 פנה הוא בבקשה להישפט למפנ"א ונענה יום למחרת כי הדו"ח שולם. המערער המתין כחודש נוסף ורק בתאריך 22.7.2025 בחר לפנות לבית המשפט בבקשה להארכת מועד, שהיא כאמור דרך חלופית, ואינה עולה

בקנה אחד עם תשלום הדו"ח.

הטענה כי התשלום בוצע בתמימות מאחר "שפחד" כי המועד הרשום על הדו"ח יחלוף, אינה יכולה לסייע למערער, שכן לתשלום הדו"ח משמעות משפטית כפי שצוין לעיל. וודאי שאין בטענה זו כדי להצדיק את השיהוי בהגשת הבקשה מאז שהתקבלה תשובת מפנ"א, גם אם נמצאים אנו בתוככי תקופת התשלום המקורית.

12. טענת המערער כי הקפת מועד התשלום האחרון בעיגול, יש בה משום "כפייה" מצדו של השוטר כי עליו לשלם את הקנס, או כי מדובר, כלשונו של הסנגור, "בבחינת מכשול בפני עיוור", דינה להידחות. הוראות הדין בעניין זה ברורות, והן רשומות ברחל בתך הקטנה על גבי הדו"ח עצמו מתחת לסכום הקנס ומועד התשלום, כך שחזקה על המערער כי הדברים נהירים לו, אפילו מקריאת הדו"ח בלבד. זאת, מבלי להיכנס לעברו התעבורתי ו"לניסיון הרב" אותו צבר, לטענת המשיבה, "מכח תפקידו".

13. בשים לב לאמור, לא שוכנעתי כי מתקיימות נסיבות חריגות שיש בהן לאפשר הארכת המועד להישפט חרף תשלום הקנס. מה עוד, וכפי שצוין בית המשפט קמא בצדק, שדברי המערער במעמד רישום הדו"ח, לפיהן, מותר לו להיות בלי חגורה בתוך העיר, מהווים הודיה במיחוס לו.

אין חולק שהמערער היה לבדו ברכב, וגם בפניו הוא לא טען אחרת. שכן, טענתו היא כי הוריד נוסעת מטרים בודדים לפני שנעצר. ודוק, אף בטענה זו אין כדי לפטור אותו מביצוע העבירה, יחד עם זאת, אפשרתי למערער להמציא קבלה לגבי אותה נסיעה נטענת, אך גם משוכה זו המערער לא צלח.

למעלה מהצורך אציין עוד, כי אין בעובדה שעלתה כבדרך אגב, כי שני אופנועים הגיעו למקום, כדי להצדיק קבלת הערעור או כדי להצביע על קיומו של עיוות דין, שכן הדו"ח מפורט ומתייחס במפורש גם לשאלת קשר העין, על אחת כמה וכמה שהמערער עצמו אינו מכחיש כי נהג ללא חגורה.

סוף דבר

14. השורה התחתונה אפוא היא, שדין הערעור להידחות.

מזכירות בית המשפט תשלח פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, כ"ג טבת תשפ"ו, 12 ינואר 2026, בהעדר הצדדים, בהסכמה.